

1888 AT LAODICEA

NI ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, May 2026

Karapatang-ari © 2026, Adrian

Ebens Maranathamedia.com

Iginiit ng may-akda ang kaniyang mga karapatang moral.

Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang anumang bahagi ng lathalaing ito ang maaaring kopyahin, paramihin, o ipamahagi para sa layuning pangkomersiyo, maging sa pamamagitan ng elektroniko, mekanikal, pag-photocopy, pagrerekord o anumang iba pang paraan, nang walang paunang nakasulat na pahintulot mula a tagapaglathala at sa mga may hawak ng karapatang-ari. Paalala, ang mga bahaging naka-bold sa mga talata ay sadyang binigyang-diin ng may akda upang bigyang pansin ang isang tiyak na puntong nakabatay sa mga tekstong iyon.

Maliban kung may ibang nakasaad, ang mga sipi ng Kasulatan ay mula sa *King James Version*. Karapatang-ari © 1996, 2004, 2015 ng Tyndale House Foundation. Ginamit nang may pahintulot.

Ang transkriptong ito at ang lahat ng iba pang mga lathalain ng Maranatha Media ay makukuha sa aming website *maranathamedia.com* Upang umorder ng karagdagang mga kopya, mangyaring magpadala ng email sa adrian@maranathamedia.com

Ang transkrip na ito ay

Iprinesenta ni Adrian Ebens

Isinalin sa anyong transkripto at Isinuri nina Adam Pearce at Lorelle Ebens

Disenyo sa Pabalat ni Adrian Ebens

Typeset 10.5/14 Palatino Linotype

Inilimbag sa Australia

TRANSKRIP MULA SA
PRESENTASYON NI ADRIAN EBENS
MAYO 6, 2026

1888 AT LAODICEA

Panimulang Pananalita (Pr. Adrian):

Mga pagpapala sa inyo, mahal naming pamilya. Ikinalulugod kong makasama ninyo kayo ngayon. Napakabuti at napakasayang makita kayong lahat.

Kaya, sa palagay ko, karamihan sa inyo ay matagal nang kasama sa paglalakbay na ito na ating tinatahak sa loob ng ilang taon na ngayon, habang patuloy nating pinag-aaralan ang kagandahan ng karakter ng ating Ama. Nakakita tayo ng napakaraming kahanga-hangang bagay. Lubos na napagpala ang ating mga puso, at maraming pagkakataon na tayo ay naantig hanggang sa pagluha dahil sa lawak ng pagmamahal ng ating Ama. Napakaganda ng katotohanang ang Diyos ay umiibig sa atin nang kasinglaki ng pagmamahal Niya sa Kanyang Anak. Makikita natin kung paano Niya isinapanganib ang Kanyang Anak, at kung paano ang mga panlilinlang ng doktrina ng pagpaparusa bilang kapalit ay nakaapekto sa ating pagkaunawa. Handa ang Diyos na pahintulutan ang Kanyang Anak na mamatay dahil tayo ay napaniwala ni Satanas na iyon ang kinakailangan.

Kung bago pa lamang sa inyo ang lahat ng mga bagay na ito, naitala na namin ang lahat ng ito sa maraming aklat at mga lathalain. Tulad ng sinabi ng isang tao sa akin kamakailan, “Napakarami palang mga aklat!” Sinisikap lamang naming pagsama-samahin ang lahat ng magkakaibang bahagi upang mabuo ang kabuuan, at maipakita ang pagkakaisa at pagkakatatugma ng Kasulatan. Sapagkat tayong lahat ay nakaranas na ng mga pagkakataong tila may hindi pagkakatatugma sa pagitan ng isang talata at ng isa pang talata. May mga bahagi na tila hindi umaayon sa isa’t isa. Ngunit unti-unti na nating nakikita ang isang napakaganda at malinaw na larawan na nabubuo.

Ngayong gabi, nais kong ibahagi sa inyo ang ilang mga kaisipan matapos kong basahin ang aklat na *1888 Re-examined*. Mayroon akong ilang mga pagninilay matapos kong muling pag-aralan ang aklat na ito. Nabasa ko na ang aklat na ito maraming taon na ang nakalipas, at paminsan-minsan ay binabalikan ko ito upang muling suriin. Ngunit habang pinag-aaralan ko ito sa pagkakataong ito, lubos akong naapektuhan nito sa paraang hindi ko naranasan noon. Marahil ito ay dahil sa mga bagay na natutuhan natin tungkol sa mensahe ng 1888 at sa mga bagay na higit pang nagpatibay sa ating pagkaunawa sa pamamagitan ni George Fifiield, na naging isa pang saksi sa pamamagitan ng kanyang aklat na *The Water of Life*. (Maraming salamat kay Patrick Irving sa paghahanap ng aklat na iyon) bukod dito, may iba pang mga bagay na patuloy na nagpapatibay sa landas na ating tinatahak.

Ngunit bago ako magpatuloy, para sa inyo na maaaring makaluhod, tayo ay lumuhod at makipag-usap sa ating Ama.

Panimulang Panalangin:

Mahal naming Ama na nasa langit, Napakabuti na maaari kaming lumapit sa Iyong harapan saanman kami naroroon sa mundo, maging ito man ay umaga, tanghali, o gabi. Kaming lahat ay lumalapit sa

Iyong trono bilang Iyong mga anak, na nalalaman na kami ay lubos Mong minamahal at kami ay Iyong mga minamahal na anak. Dalangin ko na ang sinumang nakikinig ngayon o makikinig sa mensaheng ito ay Iyong padalhan ng Iyong Espiritu. Yakapin Mo sila sa pamamagitan ng Iyong Espiritu at bigyan sila ng katiyakan na ang lahat ng kanilang mga kasalanan ay malayang pinatawad Mo. Tulungan Mo kaming maunawaan na ililigtas Mo kami mula sa aming mga kasalanan, bibigyan Mo kami ng tagumpay, at babaguhin Mo kami upang maging katulad ni Hesus sa aming karakter, sa pamamagitan ng katuwirang gumagawa sa aming puso, isip, at kaluluwa. Kaya, gabayan Mo kami habang ginugugol namin ang panahong ito na magkasama. Hinihiling namin ito sa pangalan ni Hesus. Amen.

Presentasyon:

Nais kong ibahagi sa inyo ang kaunting bahagi ng kasaysayan. Una kong nakilala ang mga isinulat ni Robert Wieland noong huling bahagi ng dekada 1980. Kaya halos 40 taon na ang nakalipas mula nang una akong maipakilala sa kanyang mga sulatin. Ang isang taong nagbigay sa akin ng malalim na pagpapahalaga sa mga sinasabi ni Robert Wieland ay isang mahal nating kaibigan na nagngangalang Joy Bowers. Siya at ang kanyang asawa ay mga guro sa paaralang Adventista. Paminsan-minsan ay pumupunta ako sa kanilang tahanan, at lalo na si Joy, bilang isang guro, ay nakita niya sa akin ang isang taong maaari niyang maitanim ang mahahalagang prinsipyo. Itinanim niya sa akin ang kaisipan tungkol kay Robert Wieland, tungkol sa mensahe ng 1888, at na may isang napakahalagang bagay na dapat pagtuunan ng pansin dito. Lubos akong nagpapasalamat na ako ay naakay sa ganitong direksiyon. Sa pagbabasa ng kanyang mga isinulat, gayundin ng mga isinulat nina Jones at Waggoner, marami akong natutuhan na magagandang bagay. Ngunit siyempre, dahil naimpluwensiyahan ako ng doktrina tungkol sa Trinidad, naimpluwensiyahan din ako ng maling pananaw tungkol sa mga

tipan. Naapektuhan din ako ng isang pagkaunawa tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na hindi nakabatay sa mensahe ng 1888. Kaya habang binabasa ko ang mga materyal na ito, nagkaroon sila ng epekto sa akin, ngunit maraming bahagi ang hindi pa magkakaugnay at hindi pa nabubuo sa tamang lugar. Dahil dito, hindi ko lubos na maunawaan ang mga puntong ipinapaliwanag nila. Gayunman, may ilang mahahalagang bagay na unti-unting tumimo at naunawaan ko.

Naranasan ko ang aking pagbabagong-loob noong 1995, sa huling taon ko sa mataas na paaralan. Dumaan ako sa buong sistema ng edukasyong Adventista hanggang sa ika-12 baitang, at pagkatapos nito ay pumasok ako sa isang pampublikong unibersidad upang mag-aral ng kompyuter. Lumaki ako sa isang tahanang Adventista na masasabi kong hindi gaanong konserbatibo. Hindi ko tiyak kung ano ang tamang salitang gagamitin, ngunit masasabi kong hindi ito isang mahigpit na konserbatibong tahanang Adventista. Napakakaunti lamang ng mga aklat ng Espiritu ng Propesiya na mayroon kami. Gayunman, ang aking ama ay may napakalinaw na mga prinsipyo tungkol sa mga utos ng Diyos; ang pagtupad sa mga utos ng Diyos, pangingilin ng Sabbath, pagbabayad ng ikapu, pagdalo sa iglesia, at matapat na pagsasagawa ng mga bagay na ito. Ang mga prinsipyong ito ang itinanim sa aking puso at kaisipan mula pa sa aking pagkabata.

Ngunit pagkatapos ng aking karanasan sa pagbabagong-loob, lumipat ako sa mga iglesia na matibay na nakabatay sa Kasulatan, na masigasig sa pangangaral ng Bibliya, gayundin sa mga aklat ng Daniel at Pahayag, at sa mga pangunahing paniniwala ng pananampalatayang Adventista na itinuro ng mga naunang tagapagtatag nito. Dinala rin ako sa isa pang aklat noong huling bahagi ng dekada 1980 na pinamagatang *The Exodus in Type and Antitype* ni Taylor Bunch. Ang aklat na ito ay nagtanim ng isang mahalagang binhi sa aking puso, ang pagkaunawa na inuulit ng iglesyang Adventista ang kasaysayan ng Israel. Nang makarating ang

Israel sa hangganan ng Canaan, sila ay nabigo, kaya kinailangan nilang bumalik sa ilang at manatili roon.

Ang aklat na ito ni Taylor Bunch, na isinulat noong huling bahagi ng dekada 1920, ay naglahad ng pananaw na noong 1888, ang kilusang Adventista ay nakarating na sa hangganan ng Canaan ngunit tinanggihan ang nais ng Diyos para sa kanila, kaya sila ay bumalik sa ilang. Ang kaisipang ito ang naging pundasyon upang pag-aralan ko at tanggapin ang kahalagahan ng aklat na *1888 Re-examined*. Si Taylor Bunch ay isang ministro ng Adventista. Kung titingnan ninyo ang kanyang aklat, makikita na ito ay na-type lamang na manuskrito. Sa palagay ko, hindi ito kailanman nailimbag sa pamamagitan ng opisyal na mga palimbagan ng denominasyon sa kilusang Adventista. Tila marami sa mga mabubuting aklat na lubos kong pinahahalagahan ay hindi dumaan sa mga palimbagan ng denominasyon, kabilang na ang aklat na ito. Ang aklat na *Truth Triumphant* ni Benjamin Wilkinson ay unang nailimbag, ngunit kalaunan ay ipinabasag ni Leroy Froom ang mga plato ng paglilimbag nito, kaya kinailangan itong ilimbag sa labas ng denominasyon. Pagkalipas ng apatnapung taon, muling natagpuan ang aklat at muling lumitaw. Ito ay tila isang paulit-ulit na pangyayari na naganap nang maraming beses.

Ngayon, mayroon na tayong aklat na ito bilang isang audiobook sa Maranatha Media YouTube channel. Nais ko talagang hikayatin kayo na pag-aralan ninyo ang materyal na ito sa liwanag ng mga mensaheng ating pinag-aaralan; tungkol sa banal na panganib o divine risk, sa mga tipan, sa karakter ng Diyos, sa pagpaparusa bilang kapalit o penal substitution, kung ano ang tunay na katarungan, at marami pang iba. Maaari pa tayong maglista ng napakaraming mahahalagang bagay na may kaugnayan dito. Naniniwala ako na mahalagang balikan natin ngayon ang materyal na ito at muling suriin ito nang mas malalim.

Tinalakay ko ang ilan sa mga bagay na ito sa aking nakaraang aklat na

One Mediator, kung saan sinuri ko ang mga pagsubok na hinarap ni Ellen White noong 1888, at ang espiritung ipinakita ng mga taong sangkot sa pangyayaring iyon. Tinalakay ito nina Robert Wieland at Donald Short nang may malaking detalye sa aklat na ito, tungkol sa mga bagay na aktuwal na nangyari noong panahong iyon. Ito ay isang bagay na tunay na nakapagpapaisip at humaharap sa atin, lalo na ngayon na nakikita natin ang kagandahan ng mensaheng ito. Marami sa inyo ang nakakita na ng mga pahayag ni Waggoner na nagpapakita na tayo ang humiling ng sakripisyo, hindi ang Diyos. Tinalakay rin ni Fifield sa kanyang mga sermon noong 1897 ang Isaias 53 at kung ano talaga ang nangyari sa proseso ng pagtubos. Sa kanyang aklat na *God Is Love*, ipinaliwanag niya ang kahulugan ng pagbabayad-sala—hindi bilang pagbibigay-kasiyahan sa poot ng Diyos, kundi bilang pagpapahayag ng banal na pag-ibig na umaakay sa atin pabalik sa Ama.

Ang pagkakaunawa na ang mensaheng ito, matapos ang 1888, ay maaaring naipahayag na sa buong mundo noong panahong iyon kung nagpatuloy lamang sila sa pagsunod dito. Ngunit nagkaroon ng matibay at sinadyang pagtutol laban dito. Mahirap unawain kung bakit gagawin ito ng mga pinuno ng Seventh-day Adventist. Siyempre, nang una kong mabasa ang aklat na ito, ang likas na tugon

¹ Ang aklat ni Wilkinson ay nagkaroon ng ilang unang paglilimbag noong kalagitnaan ng dekada 1940, ngunit kalaunan ay itinigil ito at, ayon sa aking kaalaman, hindi na muling inilimbag ng denominasyon.

ng aking puso bilang tao ay sabihin, “Salamat, Diyos, na hindi ako katulad ng mga pinunong iyon ng Iglesya Adventista.” Ngunit hindi iyon ang tunay na punto, gaya ng ipinapakita nina Wieland at Short sa aklat na ito. Hindi natin inilalahad ang mga bagay na ito upang ituro ang mga kasalanan ng iba, sapagkat tayong lahat ay nagmula sa iisang pinagmulan at pare-pareho ang ating likas na kalagayan. Kapag nakikita natin sa ibang tao ang mga katangiang nakapagdudulot ng

pagkasuklam o pagtutol sa atin, sa katunayan ay nakikita lamang natin ang ating sarili kung wala ang biyaya ng Diyos. Kung makikita natin ang mga bagay na iyon sa iba at mauunawaan natin na, maaari rin akong magkaroon ng ganoong suliranin, doon natin tunay na nararanasan ang biyaya ng Diyos. Dahil nauunawaan natin na maaari rin nating gawin ang parehong mga bagay kung hindi binubuksan ng Espiritu ng Diyos ang ating mga mata upang makita kung bakit mali at mapanganib ang mga ito.

Kung babasahin ninyo ang mga materyales tungkol sa pag-aaral ng 1888, makikita ninyo ang matinding paghihirap at pasaning pinagdaanan ni Ellen White. Ang mga mensaheng ito ay ipinapahayag nina Waggoner at Jones noong panahong iyon, ngunit sila ay kinukutya at hinahamak. Ang kasaysayan ng mga pangyayaring naganap sa nakalipas na mahigit 100 taon, lalo na kung paano ito ipinakita ng Iglesia Adventista, ay hindi lubos na naipahayag nang tama at naging may pagkiling. Nagkaroon ng mga maling paglalarawan at mga panlilinlang na naganap. Nang pumasok si Robert Wieland sa seminaryo noong huling bahagi ng dekada 1920 at unang bahagi ng dekada 1930, ang mga mensaheng ito ay halos nawala na sa kaisipan at pag-unawa ng mga Adventista noong panahong iyon.

Si Robert Wieland, habang nasa Tacoma Park, Washington, at nag-aaral ng teolohiya, ay nakikinig sa isang lektor na taga-Australia na nagngangalang Simmons. Sinabi ng taong ito sa kanya, “Walang sinuman sa denominasyong Adventista ngayon ang nangangaral ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.” Siyempre, labis na nagulat si Robert Wieland nang marinig niya ito; ito ay nangyari noong unang bahagi ng dekada 1930. Tinanong niya ang lektor, “Kung gayon, saan ko mababasa ang tungkol dito?” Sumagot ito, “Pumunta ka at hanapin mo sa mga arkibo ang isang maliit na aklat na tinatawag na *The Gospel in Galatians*, o *The Glad Tidings* ni E. J. Waggoner. Doon mo matatagpuan ang ebanghelyo.”

Paano nalaman ng taong ito ang bagay na ito? Isa itong misteryo na nais kong magkaroon ng sagot. Dahil dito, nagsimula si Wieland sa isang paglalakbay upang pag-aralan ang mga materyal na ito. Nang pumunta siya sa White Estate upang humingi ng mga materyal tungkol sa mensahe ng 1888, sinabi ng taong nasa tanggapan, “Ah, iyan ay isang kontrobersiyal na paksa. Hindi, hindi talaga ako interesado na tulungan ka tungkol diyan.” Nakatayo lamang si Wieland doon at nanalangin. Kalaunan, sinabi rin ng taong iyon, “Buweno, maaari kang pumasok at tumingin sa ilan sa mga materyal.” Nang pumasok si Wieland, sinimulan niyang kopyahin ang ilan sa mga pahayag ni Ellen White tungkol sa pagtanggig sa mensahe ng 1888 na si Kristo ay muling ipinako sa krus sa pamamagitan ng pagtanggig ng mga pinuno sa mensaheng iyon, at na ang mga pinuno, sa pangkalahatan, ay hindi naiparating sa mga tao ang kagandahan ng mensaheng ito. Labis siyang nagulat sa kanyang natuklasan. Sa pagtatapos ng araw, nang malapit nang magsara ang tanggapan, pumunta siya sa mesa at nagtanong, “Maaari ko bang iuwi ang mga ito?” Sumagot ang lalaki, “Hindi maaari. Maaari kang bumalik bukas at muli mong tingnan ang mga ito.” Nang bumalik si Wieland kinabukasan, sinabi naman ng lalaki, “Hindi, hindi ko ito ibibigay sa iyo.” Muling lumitaw ang pagtutol.

Ngunit salamat sa Diyos, nagpatuloy sina Wieland at Short at hindi sila sumuko. At dahil sa paggawa ng Diyos sa pamamagitan ng dalawang lalaking ito, tulad ng Kanyang paggawa noon sa pamamagitan nina Jones at Waggoner, Kanyang ginamit at itinaas ang dalawang lalaking ito noong mga dekada 1950, 1960, 1970, at 1980 upang manawagan sa Iglesia Adventista na bumalik sa mensahe ng 1888 at maunawaan kung ano talaga ang itinuturo ng mensaheng iyon.

Ngayon, ipinapahayag ng Iglesia Adventista na tinanggap na nito ang mensahe ng 1888. Ang suliranin dito ay sinabi ni Ellen White noong Nobyembre 1892 na ang Malakas na Panawagan o Loud Cry ay

nagsimula na, at ang Huling Ulan o Latter Rain ay nagsimula nang bumuhos. Kung iyon ay totoo, at kung ang Huling Ulan ay patuloy na bumuhos, kung gayon ay darating na sana si Kristo; marahil sa pagsapit ng bagong siglo, bandang taong 1900, o maaaring mas maaga pa. Ang katotohanang narito pa rin tayo hanggang ngayon ay nagpapahiwatig na may isang bagay na nagkamali, na may isang pangyayaring hindi naging ayon sa nararapat.

Habang pinag-aaralan ko muli ang aklat na *1888 Re-examined* sa pagkakataong ito, naniniwala akong ginagabayan ng Panginoon ang aking isipan; maraming bahagi ang nagsimulang magkaugnay at bumuo ng isang malinaw na larawan tungkol sa trahedyang naganap at sa paghihimagsik na naganap din. Maaaring sabihin ng ilan sa atin, “Wala naman akong kinalaman sa Iglesia Adventista, kaya wala rin akong kinalaman sa paghihimagsik na iyon.” Ngunit maaari rin nating sabihin, “Hindi ko naman ipinako sa krus si Kristo. Wala ako roon kasama ng mga Judio o ng mga Romano. Hindi ko ginawa iyon.” Gayunman, sinasabi sa atin sa pamamagitan ng Espiritu ng Propesiya **na ang pananagutan sa pagkakasala sa pagpatay sa Anak ng Diyos ay nakasalalay sa lahat.**

Ang panalangin ni Kristo para sa Kanyang mga kaaway ay sumaklaw sa buong sanlibutan. Kabilang dito ang bawat makasalanang nabuhay o mabubuhay pa, mula sa pasimula ng mundo hanggang sa wakas ng panahon. **Ang pananagutan sa pagkakasala sa pagpapako sa krus sa Anak ng Diyos ay nasa lahat.** Ngunit sa lahat ay malayang iniaalok ang kapatawaran. “Ang sinumang nagnanais” ay maaaring magkaroon ng kapayapaan sa Diyos at magmana ng buhay na walang hanggan. (*The Desire of Ages*, p. 745.1)

Kaya kung nauunawaan mo ang likas na katangian ng tao sa antas ng lipunan at mga samahan, hindi mo maaaring ihiwalay ang iyong sarili rito. Sapagkat ang ginawa ng mga taong iyon noong 1888 at sa mga

sumunod pang mga taon ay sumasalamin sa likas na pag-uugali ng tao at sa pagkapoot na umiiral laban kay Hesukristo.

May isang kabanata sa aklat na *1888 Re-examined* na tumatalakay tungkol sa huwad na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Kung ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay tinatanggihan, likas lamang na pahihintulutan si Satanas na magpasok ng isang huwad na kapalit. Ipinaliwanag nina Wieland at Short ang paglitaw ng isang bagong pananaw tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang pananaw na ito ay nakabatay sa tinatawag na penal substitution. Ito ay pananampalatayang mula sa tao, hindi ang pananampalataya ni Hesus, kundi pananampalataya kay Hesus, ang simpleng paniniwala sa Kanyang dugong ibinuhos sa krus, na dahil dito ay napawi ang galit ng Diyos at hindi na ako mapapahamak. Ang turong ito ay nagmula sa mga Protestante at sa Protestantismo. Bahagi ito ng alak na nagmumula sa sistemang iyon. Mula noon ay ito na rin ang ipinangangaral ng Adventismo.

Sa unang pagkakataon, tunay kong nagsimulang magkaroon ng malinaw na pagkaunawa sa kung ano talaga ang naganap. Labis akong nalungkot sa lahat ng nangyari at sa katotohanang patuloy pa ring nagdurusa si Kristo. Naalala ko ang tula ni Robert Wieland na nilapatan ng himig ni Pastor Ben Kramlich, "Panginoon, nalulungkot ako para sa Iyo ngayong gabi. Mayroon ba akong magagawa upang makatulong?" Hindi sana tayo dapat humantong sa ganitong kalagayan. Tayo ngayon ay nasa isang lubhang mapanganib at napakaselang sitwasyon. Tatalakayin ko pa nang mas malalim ang mga bagay na ito sa mga darating na linggo at buwan, sapagkat lalo pang luminaw at tumibay ang pagkaunawa ko tungkol sa mga ito.

Ngayong gabi, nais ko lamang ibahagi sa inyo ang aking mga saloobin at kasalukuyang reaksiyon sa aklat na [*1888 Re-examined*], kasama ng *The Knocking at the Door*. Ang dalawang aklat na ito ay sunod kong

pinag-aralan habang inihahanda ko ang kanilang audio, at habang paulit-ulit kong pinakikinggan ang nilalaman ng mga ito at ipinapanalangin ang kanilang mensahe. Habang pinakikinggan ko ang mga materyal na ito, nakadama ako ng matinding kalungkutan. Batay sa ating pagkaunawa, lalo kong nakita kung gaano kaselan at kapanganib ang kalagayang ating kinabibilangan.

Nais kong basahin sa inyo ang isang pahayag mula sa Espiritu ng Propesiya. Matatagpuan ito sa aklat na *Faith and Works*, sa kabanatang pinamagatang "The Laodicean Message." Sa palagay ko ay pamilyar tayong lahat sa mensahe sa Laodicea: Sinasabi mo, Ako ay mayaman, sagana sa mga kayamanan, at wala nang kailangan pa. Ngunit hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad." (Pahayag 3:16-19) Binanggit ni Ellen White ang Pahayag 3:15-16, at pagkatapos ay sinabi niya ang mga sumusunod,

Dito ay inilalarawan ang isang pangkat ng mga taong ipinagmamalaki ang kanilang taglay na espirituwal na kaalaman at mga pribilehiyo. Ngunit hindi sila tumugon nang nararapat sa mga pagpapalang walang bayad na ipinagkaloob sa kanila ng Diyos. Sa halip, sila ay napuno ng paghihimagsik, kawalan ng pasasalamat, at paglimot sa Diyos. Gayunman, patuloy pa rin Niya silang pinakitunguhan tulad ng isang mapagmahal at mapagpatawad na ama na nagmamalasakit sa isang anak na walang utang na loob at naligaw ng landas. Tinanggihan nila ang Kanyang biyaya, inabuso ang Kanyang mga pribilehiyo, binalewala ang mga pagkakataong ipinagkaloob Niya sa kanila, at nasiyahan na lamang silang manatili sa kalagayang puno ng maling kapanatagan, matinding kawalan ng pasasalamat, hungkag na pormalidad sa relihiyon, at mapagkunwaring kawalan ng katapatan. [Mabigat ang pananalitang ito, ngunit totoo.] Dahil sa mapagmataas na espiritu ng mga Pariseo, labis nilang itinanyag ang kanilang sarili hanggang sa masabi tungkol

sa kanila, "Sinasabi mo, 'Ako ay mayaman, sagana sa mga kayamanan, at wala nang kailangan pa" (Verse 17). (*Faith and Works*, p. 83.1)

Kaya't ang tinutukoy niya rito ay ang Adventist movement. Sinabi niya na sila ay "tumanggi sa Kanyang biyaya, inabuso ang Kanyang mga pribilehiyo," at namuhay sa paghihimagsik. "Sila ay napuno ng paghihimagsik, kawalan ng pasasalamat, at paglimot sa Diyos." Iyan ang naging tugon nila. At tayong mga naglalakbay sa landas ng pagsisikap na maibalik ang tunay na itinuro noong 1888 at maipagpatuloy ang pagtatayo sa saligang iyon ay nahaharap din sa katulad na panganib. Sapagkat ang mga unang Adventist, sa pagtatatag ng matatag at hindi matitinag na saligan ng katotohanan, ay malinaw na naipaliwanag at naituro ang mahahalagang doktrina, ang kalagayan ng mga patay, ang ikalawang pagparito ni Kristo, ang katotohanang hindi likas na walang kamatayan ang kaluluwa, ang mapanuring paghuhukom, ang propesiya ng 2,300 araw, ang Espiritu ng Propesiya, at ang iba pang mga katotohanang kanilang itinatag. Ang mga katotohanang ito, na buong galak nilang tinanggap at matapat na itinuro, ay dapat sana'y nagbunga ng higit na lalim ng pagsisisi at higit na pagpapakumbaba. Bilang mga taong pinagkalooban ng napakalaking pribilehiyong makatanggap ng mga katotohanang ito, nararapat sana silang magpatuloy at tanggapin ang mensahe ng 1888. Ngunit sa halip, napuno sila ng kawalan ng pasasalamat at itinuring na lamang na pangkaraniwan ang mga katotohanang kanilang natutuhan.

Ito ang panganib na kinakaharap natin. Nakikita ko ito sa maraming pagkakataon. Dahil sa pagtanggap na maaari nating maranasan mula sa iglesia o sa mga iglesia, madali tayong matuksong isipin: "Alam naman natin ang likas na karakter ng Diyos; Alam natin kung ano ang tunay na katarungan ng Diyos; Alam natin na mali ang aral ng kapalit na pagpaparusa; Alam natin kung ano ang tatak ng Diyos; Alam natin

kung ano talaga ang mensahe ng tatlong anghel." Kapag ang ating pansin ay nakatuon na lamang sa mga bagay na ito, napakadali nating mahulog sa kalagayan ng Laodicea, na iniisip nating tayo ay mayaman na sa espirituwal dahil sa mensahe tungkol sa Father of Love. Samantalang ang tunay na bunga ng mensahe tungkol sa Mapagmahal na Ama ay dapat magbunga ng higit na malalim na pagsisisi, higit na matinding kalungkutan para sa Ama at sa Anak dahil sa lahat ng kanilang tiniis alang-alang sa atin, at higit na matinding pananabik na matupad ang kaharian ng Diyos, "Dumating nawa ang Iyong kaharian. Mangyari ang Iyong kalooban dito sa lupa, gaya ng sa langit." Ito ang panganib na malinaw kong nakikita.

Madali itong mangyari, lalo na sa ating mga patuloy pang dumadalo sa iba't ibang mga iglesya. Napakadaling makita ang mga kamalian sa kanilang mga pinaniniwalaan at madismaya sa kanilang ipinangangaral at itinuturo. Ngunit ang palagiang pagkalantad sa ganitong mga maling aral ay maaaring magbunga ng pag-iisip na tayo ay "mayaman na at sagana sa lahat ng kailangan" dahil sa mga kaalaman at pagkaunawang tinanggap natin. Lalo na kapag tayo ay tinutuligsa o kinukutya dahil sa ating mga pinaniniwalaan; gaya ng pagdiriwang ng mga kapistahan, ng ating pagkaunawa sa likas na karakter ng Diyos, at ng iba pang mga katotohanan, sapagkat lubos na naiiba ang ating pagkaunawa sa ebanghelyo. Kung ang ating pansin ay patuloy na nakatuon sa mga maling paniniwala ng iba, nanganganib tayong isipin na tayo ay naging mayaman na sa espirituwal dahil sa mensahe tungkol sa Father of Love. Sa halip na lalo pang lumalim ang ating pagsisisi at lalo pang maging taimtim ang ating pagsusumamo sa ating Ama na maipahayag ang mensaheng ito sa marami, maaari tayong madaling masiyahan sa ating sarili at maging kampante sa ating espirituwal na kalagayan. Iyan ang bagay na ikinababahala ko, para sa aking sarili at para sa ating lahat.

Sa totoo lang, dahil sa tungkuling aking ginagampanan, nagkaroon

ako ng pagkakataong mabisita ang marami sa inyo. Nakapaglakbay na ako sa maraming bansa, nakikipag-ugnayan ako sa maraming tao sa iba't ibang panig ng mundo, at pamilyar ako sa kalagayan ng marami sa mga pangkat na inyong kinabibilangan at sa maraming pangyayaring naganap sa kanila. Kapag iniisip ko ang aking pagkaunawa kung sino si Hesus, at tinitingnan ko ang ating kalagayan bilang isang pangkat, nanginginig ako sa pangamba. Napakarami nating suliranin at napakaraming bagay na pinagbubuno ng mga tao. Habang pinag-aaralan ko ang mga nangyari noong 1888, ang pagtutol na ipinakita ng pangunahing mga pinuno ng iglesia, ang paraan ng kanilang pagkilos, ang palihim at di-tapat na paraan ng kanilang ginawa, nakikita ko na kung walang magbabago sa malapit na hinaharap, gagawin din natin ang mismong ginawa nila noon. Iisipin nating tayo ay naging mayaman na sa espirituwal dahil sa mensahe tungkol sa Father of Love. Darating tayo sa ganap na kalagayan ng Laodicea, at maliligaw tayo sa landas at mawawala sa tamang daan.

Hindi ko sinasabi ang mga bagay na ito upang humatol o magbigay ng paghatol sa sinuman. Sinasabi ko ito sapagkat nakikita ko rin sa aking sarili ang mga bagay na kailangan pang mabago. Nais kong magkaroon ng sapat na pagkabahala sa aking sariling pagiging makasalanan, isang pagkabahalang magtutulak sa akin tungo sa higit na taos-pusong pagsisisi at pananalangin. Hindi sa pamamagitan ng pagpapahirap sa aking sarili, ni ng patuloy na paninisi sa aking sarili at pagdadalamhati sa aking kalagayan, kundi sa pamamagitan ng matatag na pagtitiwala sa aking Ama na ipagkakaloob Niya sa akin ang Kanyang Espiritu, lilinisin Niya ako sa pamamagitan ng dugo ni Kristo at ng Kanyang Espiritu, at ibibigay Niya ang mga bagay na aking hinahanap. Ngunit kinakailangan nating hanapin ang mga ito nang buong puso. Kaya't nabuo sa akin ang malalim na pagkaunawa na, bilang isang kilusan, tayo ay nasa malaking panganib.

Nais kong basahin sa inyo ang isang sipi. Isa ito sa mga bagay na hindi ko lubos maunawaan. Ang anak ni Ellen White na si Willie White ay

nanindigan kasama ng kanyang ina. Naroon siya sa kumperensya noong 1888. Alam na alam niya ang mga pangyayaring naganap at ang pagtangga sa mensaheng ipinahayag noon. Gayunman, kapansin-pansin at talagang nakapupukaw ng aking pansin na makalipas ang apatnapung taon mula noong 1888, noong 1928, ay nagsimulang ipahayag ni Taylor Bunch ang mga katuruang ito sa pamamagitan ng aklat na *Exodus in Type and Anti-Type*. Matatagpuan ito sa pahina 198 ng aklat nina Wieland at Short na (1888 *Re-examined*) sa PDF ng aklat (iba ang bilang ng pahina sa nakalimbag na edisyon). Nasa Apendise C, na may pamagat na "One Source of the Acceptance Myth." Ganito ang isinulat ni Wieland.

"Makalipas ang apatnapung taon mula sa pagpupulong sa Minneapolis," na tumutukoy sa humigit-kumulang taong 1928, hayagang inihalintulad ni Taylor G. Bunch, habang nagtuturo sa Pacific Union College, ang kasaysayan ng ating kilusan noong 1888 sa karanasan ng Israel sa Kadesh-Barnea, kung saan tinanggihan nila ang ulat nina Caleb at Josue. [Tumutukoy ito sa aklat na *Exodus in Type and Anti-Type* na isinulat ni Taylor Bunch.] Ngunit si W. C. White, na anak ni Ellen White, ay tumutol kay Bunch at tiniyak sa kanya na walang naganap na gayong pagtangga sa mensahe noong 1888.

Lubos akong naguguluhan kung bakit nagawa ito ni Willie White? Kamakailan lamang ay binasa naming mag-asawa ang mga talambuhay ni Ellen White na tumatalakay sa mensahe ng 1888. Maging si Arthur White, na anak ni Willie White, ay ganoon din ang sinabi na hindi raw natin tinanggihan ang mensahe. Naitanong ko sa aking sarili, paano nasabi ni Willie White ang ganoon, gayong siya mismo ay nasa tabi ng kanyang ina at nagkaroon ng maraming pag-uusap kasama niya tungkol sa mga pangyayaring iyon? Sa totoo lang, nakatatokot isipin ang bagay na ito, talagang nakapanghihilakbot. Nagpatuloy si Wieland sa kanyang isinulat,

Naroon siya sa kumperensyang iyon, at alam niya ang mga nangyari. Kaya't likas lamang na naipasa rin niya sa kanyang anak na si Arthur L. White ang pananaw na nagsasabing tinanggap ang mensahe. Si Arthur L. White ay naglingkod nang maraming taon bilang kalihim ng Ellen G. White Estate, at sa ilalim ng kanyang pangangasiwa at pagsang-ayon ay nailathala, mula noong 1950, ang humigit-kumulang isang libo at limang daang pahina ng mga aklat na tumatalakay sa mga pangyayari noong 1888.

Kapwa ang anak at apo ni Ellen White ay nararapat na tumanggap ng mataas na paggalang sa loob ng Iglesyang Seventh-day Adventist. Buong katapatan nilang sinikap na turuan ang ilang salinlahi ng ating mga kapatid na maniwalang hindi tinanggihan ang mensahe noong 1888. Ipinagkakaloob natin sa kanilang dalawa ang pinakamataas na paggalang na nararapat sa natatangi nilang naging bahagi sa ating kasaysayan. Gayunman, kailangan din nating kilalanin na ang ministeryo ni Ellen White ay higit na natatangi. Siya ay isang kinasihang sugo ng Panginoon, at ang kanyang ministeryo ay pagpapahayag ng patotoo ni Hesus, na siyang Espiritu ng Propesiya.

Kung nabasa na ninyo ang ilan sa mga pahayag ni Ellen White, alam ninyo na sinabi niya na si Kristo ay muling ipinako sa krus noong 1888, na nilapastangan ang Banal na Espiritu, at na ang pagtangga sa mga sugo ni Kristo ay katumbas ng pagtangga kay Kristo mismo. Marami siyang pahayag na malinaw na nagpapatunay nito. At ang mga bagay na natutuklasan natin ngayon ay lalo pang nagbibigay ng katibayan na ang mensahe noong 1888 ay tunay na tinanggihan. Tinanggihan ang pagkaunawa tungkol sa mga tipan. Tinanggihan din ang konsepto ng kapalit na pagpaparusa. Alam na natin ngayon ang mga bagay na ito. Maliwanag na ang mga ito sa atin na masusing nagsaliksik at nag-aral ng paksa. Kaya't ang sabihing tinanggap ang mensahe ay lubos na salungat sa mga katibayang ating nakikita. Gayunman, ayaw kong sabihin ito nang may labis na damdamin,

sapagkat madaling matangay ng matinding emosyon sa ganitong usapin.

Ngayon, kapansin-pansin ito, sapagkat nagpatuloy si Wieland sa kanyang isinulat sa Apendise C at sinabi ang mga sumusunod,

Isang palatandaan kung paano nagkaroon ng opisyal na pagtanggap ang pananaw na nagsasabing tinanggap ang mensahe ay makikita sa isang pahayag ni W. C. White sa isang sermon na kanyang ipinangaral sa Lincoln, Nebraska, noong Nobyembre 25, 1905. Inilarawan niya ang isang pangyayaring naganap sa Avondale, Australia [ang Avondale ay nasa Cooranbong, malapit sa Newcastle], mga sampung taon bago iyon, nang bumisita roon si W. W. Prescott. Dumating noon ang koreo mula sa Amerika, at magkasama nilang binabasa ni Prescott kay Ellen White ang mga liham mula sa mga pangunahing pinuno ng General Conference sa Battle Creek. Isinasalaysay sa mga liham ang diumano'y malaking pagsulong ng gawain sa Amerika at ang kahanga-hangang mga espirituwal na tagumpay na umano'y nakamit kaugnay ng mga isyung may kinalaman sa mensahe noong 1888. Ganito inalala ni W. C. White ang pangyayaring iyon:

Ngayon, si Willie White ang nagsasalita.

Sa loob ng maraming taon, nadama ko na isang pribilehiyo para sa akin ang gawin ang lahat ng aking makakaya upang maipakita kay Ina ang mga pinakamasasayang bahagi ng ating gawain. Naisip ko na, yamang pinili ng Panginoon si Ina upang maging Kanyang sugo sa pagtutuwid ng mga kamalian sa iglesya, at yamang ang mga pahayag na ito ay nagdudulot sa kanya ng napakabigat na pasanin na halos ikamatay niya, kung gayon ay hindi maaaring maging mali para sa akin na tipunin ang lahat ng mga salita ng pagpapalakas-loob at lahat ng mabubuting balita na makapagbibigay ng kaaliwan sa kanyang puso. Nais ko ring

iparating sa kanya ang bawat pangyayaring magpapakita ng kapangyarihan ni Kristo na gumagawa sa loob ng iglesia, at maghahayag ng pinakamabuting bahagi ng mga pagsisikap ng mga taong nagdadala ng mabibigat na pananagutan sa gawain ng Panginoon. Kaya't sisikapin kong ipakita sa kanya ang mabuting panig ng mga pangyayari....

Kapansin-pansin ito. Hindi ba kayang ipakita ng Panginoon sa kanya ang mga bagay na ito? Hindi ba kayang palakasin ng Panginoon ang kanyang loob sa ganitong paraan? Bakit naramdaman ni Willie White na kailangan niyang gawin ito? At ito ang mahalagang bagay, kapag binabasa natin ang mga payo mula sa Espiritu ng Propesiya, kapag binabasa natin ang mga isinulat ni Ellen White sa mga taong ang kanilang mga karakter, kahinaan, at pagkukulang sa karakter ay direktang tinutukoy, makikita natin kung gaano siya kalinaw at katapat sa pagsulat sa kanila. Ginawa niya ito nang may pag-ibig at pagmamalasakit, ngunit kasabay nito ay may katapatan at tuwiran. Hindi siya umiwas sa pagsasabi ng katotohanan o gumamit ng mga salitang nagpapalabo sa mensahe. Ngunit ang katotohanan ay wala tayong ganitong kakayahan sa kasalukuyang panahon. Maliban na lamang sa mga taong nagbabasa ng mga isinulat niya para sa iba at tinatanggap ang mga iyon bilang mensahe para sa kanilang sariling buhay, iyon lamang ang mayroon tayo ngayon. Sa kasalukuyang panahon, wala pa tayong kakayahang tumanggap ng tuwiran at malinaw na patotoo. At hangga't hindi natin tinatanggap ang tuwirang patotoo ng mensahe sa Laodicea, hindi maaaring maganap ang pagbuhos ng Huling Ulan.

Nagpatuloy si Willie White.

Isang araw, habang kami ay naninirahan sa Cooranbong, New South Wales, nakatanggap kami ng mga liham mula sa Pangulo ng Pangkalahatang Kumperensya [si Pangulong Olsen]. Ang mga liham na ito ay naglalaman ng mga nakapagpapasiglang ulat [ito

ay maaaring noong taong 1895], na nagsasalaysay tungkol sa mabubuting idinaos na pagtitipon sa kampo, at kung paano ang ilan sa mga negosyanteng dati nang sinaway sa pamamagitan ng mga Patotoo ay nagpunta sa iba't ibang estado upang magsalita sa mga pagtitipon sa kampo. Sinasabi rin dito na sila ay nagkaroon ng panibagong espirituwal na karanasan at naging tunay na malaking tulong sa mga pagpupulong....

Kami [siya at si Prescott] ay labis na natuwa nang mabasa namin ang mga liham na ito. Lubos kaming nagalak dahil dito, at nagkaisa kami sa pagpupuri sa Panginoon dahil sa mabuting balitang aming natanggap. Ngunit isipin ninyo ang aking pagkagulat nang, kinahapunan ng sumunod na araw, sinabi sa akin ni Ina na siya ay sumusulat sa mga taong ito na tungkol sa kanila ay nakatanggap kami ng mabuting ulat. Pagkatapos, binasa niya sa akin ang pinakamalawak na pagpuna at ang pinakamatalim na pagsaway na kailanman ay naisulat para sa pangkat ng mga taong iyon, dahil sa kanilang pagdadala ng mga maling plano at maling prinsipyo sa kanilang gawain. Ito ay naging isang napakahalagang aral para sa akin

Nasumpungan kong ito ay lubhang mapanghamon; talagang mapanghamon. Ang Espiritu ba ng Diyos ang gumagabay kay Ellen White nang sabihin niya ang mga bagay na ito? Bakit kinailangan niyang magsalita nang napakatindi? Nais ng mga tao na makarinig ng mabubuting ulat. Nais din natin ng mabubuting ulat. Madalas kong marinig ang mga tao na nagsasabi, Hindi ba magiging kahanga-hanga kung may isang kilalang tagapagsalita ng Adventista ang darating at makikiisa sa atin? Hindi ba iyon magiging napakaganda? Para bang ang pagkakaroon ng gayong tao ay magpapatunay sa mensaheng taglay natin. Sa halip na pag-aralan lamang ang mga aral, paniwalaan ang mga ito ayon sa kung ano talaga ang mga ito, at tanggapin ang mga katibayang inihaharap, taludtod sa taludtod, tuntunin sa tuntunin, iniisip natin na kailangan natin ang isang dakilang tao sa

kilusang Adventista na sumama sa atin upang tayo ay kilalanin at tanggapin. Pagkatapos lamang nito ay mapatutunayang nasa atin ang katotohanan, dahil ang mga kilalang taong ito ay darating at makikiisa sa atin. Ang ilan sa atin ay maaaring madaling mahikayat ng ganitong pananaw o paraan ng pag-iisip dahil sa matinding pagnanais natin na may mga dakilang tao ang dumating at makiisa sa atin.

Kaya kapag binabasa ko ang mga bagay na ito mula kay Ellen White at iniisip ko ang mga hamong umiiral, at patuloy akong nakatatanggap ng iba't ibang impormasyon, ang ilan sa inyo ay nagkukuwento at nagtitiwala sa akin ng ilang bagay. Siyempre, ang mga bagay na iyon ay nagiging mabigat din sa aking kalooban, at nararamdaman ko ang isang matinding pangangailangan na kumilos. Sa ating kamakailang Paskuwa, may ilang pangyayaring naganap na halos nagdulot sa akin ng panghihina ng loob habang iniisip ko, paano nangyayari ang mga bagay na ito? Paano tayo nananatili pa rin sa ganitong kalagayan? Ngunit kung saan nananaig ang kasalanan, higit na sumasagana ang biyaya. Kaya tayo ay nananalangin.

May ilang tao ang nagrereklamo, bakit kailangan nating mag-aral nang napakarami? Bakit napakaraming impormasyon? Para bang sobra-sobra na ang kailangan nating pag-aralan at matutuhan. At ang masasabi ko lamang ay, hindi ba ninyo naaalala kung ano ang kalagayan natin 15 taon na ang nakalipas? Hindi ba ninyo naaalala kung ano ang dati nating pinaniniwalaan at kung gaano kahirap na maunawaan at mapagtibay ang mga punto ng pananampalataya, matiyaga nating pinulot ang mga piraso ng katotohanan at pinagsama-sama ang mga ito upang mabuo ang mas malinaw na pagkaunawa? Maaaring ang ilan sa atin ay hindi na nakaaalala. Maaaring ang ilan ay hindi dumaan sa ganitong karanasan. Sa aking karanasan bilang isang Adventista, na nagsimula noong 1985, naaalala ko pa kung ano ang dati kong pinaniniwalaan.

Ilang araw na ang nakalipas, may nakita akong aklat dahil pumanaw

na ang ating minamahal na kapatid na si Lorraine Beddie. Dahil dito, naibalik sa akin ang isang kahon ng mga orihinal na kopya ng *Identity Wars* na ipinalimbag ko noong 2017. Ito ang lumang bersyon ng *Identity Wars*, at nakasaad doon ang linyang, sino ang makapagliligtas sa Ama mula sa napakasakit na tungkulin ng paghahandog? Sa aklat na iyon, ipinakita ko ang modelo ng penal substitution. Ngayon, lubos akong nababagabag kapag naiisip kong naisulat ko ang mga bagay na iyon. Ngunit iyon ang paniniwala ng halos lahat noong panahong iyon. Dahil sa pangungusap na iyon, itinapon ko na lamang ang buong kahon ng mga aklat. Para sa akin, wala na silang halaga. Maaaring sabihin ng iba, maaari namang alisin na lamang ang pahinang iyon. Ngunit kapag ginawa mo iyon, lalo lamang nitong binibigyang-pansin ang isyu. Kapag naiisip ko na dati ay pinaniniwalaan ko ang mga bagay na iyon, napapaisip ako. Gayunman, higit sa lahat, nagpapasalamat ako sa Diyos. Mas pinipili kong ituon ang pansin sa mabuti, na dinala Niya tayo sa isang higit na malinaw at wastong pagkaunawa sa katotohanan.

Habang binabasa ko ang mga aklat na *1888 Re-examined*, at pinag-iisipan ang mga isinulat ni Robert Wieland, lalo kong napagninilayan ang maling pagkaunawa sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na hanggang ngayon ay pinanghahawakan pa rin ng marami sa atin. Kasabay nito, sinusuri ko rin ang aking sariling likas na pagkatao. Iniisip ko rin ang mga nangyayari sa iba't ibang pangkat natin. May ilan sa inyo na sumusulat sa akin tungkol sa mga nakalulungkot na pangyayaring nagaganap sa inyong mga grupo, mga bagay na sinasabi at ginagawa ng ilang tao. At kapag isinasaalang-alang ko ang lahat ng ito ayon sa liwanag ng mga katotohanang nalalaman na natin, iisa lamang ang masasabi ko. Ang nangyari sa mga alagad sa Getsemani ay malapit nang mangyari sa atin. Darating ang panahong iyon. May ilan na, tulad ni Pedro, ay magkakaila kay Kristo, sapagkat hindi pa nila tunay na nakikilala ang kanilang sarili. Hindi nila batid kung ano ang tunay na nasa kanilang

kalooban. Ngunit kahit sa panahong iyon, hindi tayo dapat mawalan ng pag-asa.

Lubos akong naniniwala na hindi na tayo nalalayo sa isang malaking pagbagsak ng ekonomiya. Gaya ng nabanggit ko sa ating huling camp meeting, ang mga may pagkakataon at kakayahan ay dapat gawin ang lahat ng kanilang makakaya upang makalayo sa malalaking lungsod. Naniniwala rin ako na hindi magtatagal at magiging napakahirap na ang pagbili ng pagkain sa mga pamilihan, at maaaring mawala rin ang ating kalayaang magtipon. Posible itong mangyari nang napakabilis. Ngunit idinadalangin ko na ang mga katotohanang ating natutuhan at ang mga binhing naitanim sa ating mga puso ay manatiling matibay. Kahit dumaan tayo sa matinding pagsubok, kahit humarap tayo sa mabibigat na tunggalian, at kahit ang ilan sa atin ay pansamantalang maligaw ng landas bago muling makabalik, dalangin ko na tayo ay maging handang ipahayag ang Malakas na Sigaw.

Naiisip ko ang kuwento ni Desmond Doss. Si Desmond Doss ay isang sundalong hindi lumalahok sa pakikipaglaban. Sa palagay ko, karamihan sa atin ay pamilyar sa kanyang kuwento, tama man o mali ang pagkakalarawan, sa pamamagitan ng pelikula ni Mel Gibson na *Hacksaw Ridge*, at sa kanyang katapatan sa kanyang mga paninindigan. Matatag niyang ipinaglaban ang kanyang paniniwalang hindi siya kukuha ng buhay ng kapwa at na dapat alalahanin ang araw ng Sabbath upang panatilihin itong banal. Dahil dito, hinarap niya ang pag-uusig at maraming pagsubok. Madalas ay tila nag-iisa siyang nanindigan. Pagkatapos nito, pumasok siya sa gitna ng digmaan at matinding labanan. Naaalala natin ang mga pangyayaring ipinakita kung paano siya nanatili sa larangan ng digmaan habang lumilipad ang mga bala sa paligid niya. Sa pagkakaalala ko, ito ay naganap sa Iwo Jima, isang pulo na malapit sa pangunahing kapuluan ng Japan. Sa buong panahon ng kanyang pag-uusig, mayroon siyang isang matalik na kaibigan. Ngunit nang sumabak sila sa kanilang unang labanan, ang kaibigang iyon ay nabaril at namatay. Lubhang nadurog

ang damdamin ni Desmond. Para bang nakaranas siya ng matinding pagkasira ng loob na maihahambing sa isang matinding pagkapinsala ng kanyang emosyon at isipan. Tuluyan siyang nanghina at nawalan ng lakas ng loob. Naroon siya sa gitna ng larangan ng digmaan, dumaranas ng matinding trauma, malayo sa kanyang pamilya at mga kaibigan, habang patuloy na lumilipad ang mga bala sa kanyang paligid.

Sa mismong sandaling iyon, para itong isang karanasan ng muling pagkabuhay. Muling tumindig si Desmond at nagsimulang gumawa ng mga pinakabayaning gawain na nabasa ko tungkol sa isang sundalong hindi lumalahok sa pakikipaglaban, habang inililigtas ang buhay ng maraming tao. Sa aking palagay, maipaliliwanag lamang ito sa katotohanang si Kristo ay muling nabuhay sa kanyang buhay. Nagsimula siyang gawin ang mga bagay na ilang sandali lamang ang nakalipas ay hindi niya kailanman nagawang gawin. Kung wala iyon, marahil ay bumagsak na lamang siya at namatay, sumuko, o tuluyang nawalan ng katatagan ng isip. Ngunit hinango siya ni Hesus mula sa kalagayang iyon. Siya ang nagligtas sa kanya at nagbigay sa kanya ng dakilang pangalan, gaya ng sinabi ng Diyos kay Abraham.

Maaaring ito rin ang maging karanasan ng marami sa atin, ang mahango mula sa ating kasalukuyang kalagayang Laodicea. Hindi ko tiyak kung paano ito mangyayari, ngunit ang alam ko ay nasa atin na ang mga binhi ng katotohanan. Ang mga binhing ito ay naitanim na sa ating mga puso, at sa takdang panahon ay magbubunga ang mga ito. Gayunman, ang kanilang bunga ay lilitaw sa gitna ng matinding pagsubok at pag-uusig. Sa Australia, may mga punong-kahoy na ang mga binhi ay napakatigas. Ang tanging paraan upang tumubo ang mga ito ay kung magkaroon ng isang malaking sunog sa kagubatan. Ang matinding init ang siyang nagpapabiyak sa matigas na balat ng binhi. Kapag ito ay nabuksan at napunta sa lupa, saka lamang ito sisibol at tutubo tungo sa panibagong buhay.

Ito ang landas na ating tatahakin, sapagkat ang payo sa Laodicea ay bumili kay Kristo ng gintong dinalisay sa apoy. Ang karanasang ito ay darating sa atin. Nakikita kong ito ay papalapit na. Hindi ko sinasabi ang mga bagay na ito upang kayo ay panghinaan ng loob. Ngunit nais ko ring maging makatotohanan. Hindi ko nais na mangaral sa inyo ng mga salitang nakalulugod lamang sa pandinig at sabihing magiging maayos ang lahat. May ilan na lalayo sa atin, at mayroon nang mga lumayo. May ilan na muling babalik, ngunit mayroon ding hindi na kailanman babalik. Mayroon ding mga tatanggap sa mensaheng ito at sasampalataya rito. Pagkaraan ng isang panahon, ang Malakas na Sigaw ay ipahahayag. Ngunit bago iyon mangyari, kailangan muna tayong dalisayin mula sa lahat ng karumihan at mga natitirang kapintasan na naroroon pa sa ating buhay.

Kapag pinagninilayan ko ang pagtangga ng mga pinuno ng Iglesia ng Seventh-day Adventist sa mensahe ng 1888, nakikita ko rin ang aking sarili. Hindi ko nais na husgahan ang mga taong iyon na para bang mas masama sila kaysa sa akin. Sa halip, nanginginig akong lumalapit sa Panginoong Hesus at nagsasabi, "Panginoong Hesus, iligtas Mo ako mula sa aking sariling kasamaan. Iligtas Mo ako, sapagkat taglay ko rin ang kakayahang gawin ang mga bagay na ginawa ng mga taong iyon." Alam kong sa anumang sandali ay maaari rin akong magkamali at tumahak sa gayunding landas. Nagpapasalamat ako sa inyong lahat na patuloy na nananalangin para sa akin. Hindi ko minamaliit ang tungkuling ipinagkatiwala sa akin sa kilusang ito. Batid kong kung ako ay magkamali ngayon, magiging napakalaki ng magiging epekto nito sa maraming kadahilanan. Dahil dito, mabigat ang pananagutang aking dinadala. Kaya't matibay ang aking pasiya na manatiling nakakapit kay Hesus, patuloy na humingi ng Kanyang karunungan, at manalangin na bigyan Niya ako ng lakas upang magpatuloy sa tamang landas.

Tinanong ko ang Ama, "Panginoon, ano ang nais Mong gawin ko?" At

agad kong naalala ang ilan sa mga bagay na sinabi ko noong nakaraang taon, na huwag nating pakinggan ang tinig ng dayuhan. Napakadaling matangay ng mga nangyayari sa ating paligid. Nang halos dumoble ang presyo ng gasolina, at habang nakikita nating kumikilos ang mga tinatawag na Illuminati, ang New World Order, at ang orden ng mga Heswita, at nasasaksihan natin ang malalaking pagbabago sa daigdig, nagiging tukso na ituon ang ating pansin sa mga balita at sa iba't ibang midya. Ngunit ang suliranin ay hindi natin kailanman matitiyak ang kanilang sinasabi, sapagkat madalas silang nagsasalita ng kasinungalingan. Hindi sila nagsasalita nang may katapatan; sa halip, ang kanilang mga salita ay puno ng panlililang, pandaraya, at kasinungalingan. At habang lalo kong pinakikinggan ang tinig ng dayuhan, lalo lamang akong nalilito. Ang nais ko ay palaging marinig ang tinig ng aking Pastol. Nais kong pakinggan ang Kanyang tinig, pag-aralan ang Kanyang Salita, at hayaan ang Kanyang Salita ang maging gabay ko sa aking pamumuhay. Nais kong mamuhay nang payapa, alagaan ang mga hayop, magtrabaho sa halamanan, pag-aralan ang aking Bibliya, at ipanalangin kayong lahat, habang inihahanda ang aking sarili para sa mga pangyayaring malapit nang dumating sa sanlibutan.

Ito ang mga bagay na matagal nang laman ng aking isipan. Sa mga susunod na pag-aaral, ipaliliwanag ko nang mas detalyado ang ilan sa mga itinuro ni Jones noong 1893 tungkol sa pagkakaiba ng tunay at huwad na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Napakalinaw niyang ipinakita ang kaibahang ito, at napakahalaga na maunawaan natin ito. May isang malakas na kilusan ngayon, lalo na sa hanay ng mga Pentecostal, na nagtuturo na kailangan lamang angkinin ang Salita, ipahayag ito, magsalita nang may pananampalataya, magtiwala, at patuloy lamang na maniwala at magtiyaga. May mga bahagi ng turong ito na totoo, ngunit mayroon din itong mga bahaging hindi naaayon sa katotohanan. May isang proseso na kailangan nating pagdaanan. Kinakailangan nating

personal na ipahayag sa Diyos ang ating mga kasalanan at tunay na magsisi. Kailangan din nating pagsisihan ang nangyari noong 1888, ang pagtanggì sa mensaheng dapat sana ay tinanggap at ipinahayag. Dahil sa pagtanggìng iyon, ang buong sanlibutan ay nagdusa sa loob ng mahigit isang daan at dalawampung taon.

Napag-usapan na natin ito noon. Nagtitiwala ako na dadalhin tayo ng Panginoon sa karanasang inilalarawan sa Zacarias 12.

... at titingin sila sa Akin na kanilang sinaksak, at sila'y tatangis dahil sa Kanya, gaya ng pagtangis ng isang tao sa *kanyang* kaisa-isang *anak*, at sila'y magdadalamhati nang lubha para sa Kanya, gaya ng pagdadalamhati ng isang tao sa *kanyang* panganay. (Zacarias 12:10)

Sa ibang mga salin ng Kasulatan, at gaya ng binigyang-diin ni Wieland, ang talata ay nagsasabing tatangis sila para sa Kanya na gaya ng pagtangis para sa isang minamahal na kaibigan, hindi lamang gaya ng pagluluksa para sa isang minamahal na anak, sapagkat si Kristo ay ating minamahal na Kaibigan. Malalim kong nadarama ang pagdurusang tiniis ni Hesus dahil sa pagtanggì sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, at sa paraan ng pagkakatangging iyon. Masakit para sa akin na makita ang iglesya na patuloy na nagkakamali at lumalakad sa matinding kadiliman. Higit pang nakalulungkot na sila ay lubos na nagtitiwalang nasa kanila ang katotohanan, ngunit iniisip nilang wala na silang anumang kakulangan. Ang mga bagay na ito ay labis na bumabagabag sa aking puso. Hindi ko nais ikubli sa inyo ang lungkot na idinulot nito sa akin. Gayunman, alam kong “ang ating Manunubos ay nabubuhay.” Siya ang magpapasuko sa ating mga kasamaan, lilinganin Niya ang Kanyang katuwiran sa ating buhay, at gagawin Niya tayong mga ilaw sa sanlibutan.

Nagtitiwala ako na gagawin ito ng Panginoon. Ngunit lubos ko ring

batid na hindi ito magagawa sa pamamagitan ng sarili kong kakayahan. May isang pangyayaring magsisilbing mitsa o daan upang mangyari ito. Maaaring ito ay maging katulad ng naging karanasan ni Desmond Doss, kung saan bigla tayong mailalagay sa isang matinding kalagayan. Sa panahong iyon, ang mga natitira pang karumihan sa ating pagkatao ay maaaring mahayag sa pamamagitan ng ating kahangalan o kahinaan. Ngunit sa halip na umasa sa ating sarili, lubusan nating ihahagis ang ating sarili sa awa ni Hesus. Pagkatapos nito, Siya na ang kikilos sa ating buhay. Ang dugo ni Hesu-Kristo at ang Kanyang Espiritu ang lilinis sa atin mula sa lahat ng kasalanan. Naniniwala akong naibigay na sa atin ang mga kinakailangang katotohanan at mga paraan upang maunawaan ang landas na ito. Marami na sa mahahalagang sangkap ang nasa ating harapan. Ang kailangan na lamang natin ngayon ay ang mismong karanasan.

Sa inyong lahat na nakabasa ng aking mga aklat at nakinig sa aking mga presentasyon, nais kong sabihin na lubos kong nalalaman na hindi ko pa ganap na naipapakita sa aking buhay ang karakter na aking ipinangangaral. At ito ay isang bagay na labis kong ikinababagabag. Ngunit alam ko rin na upang mahubog ang gayong karakter, kailangan itong patuloy na pag-aralan, pagnilayan, at ipahayag sa iba. Kung minsan, nagsasalita ako nang may matinding sigasig at matibay na paninindigan. Bahagi nito ay ang aking kagalakan at pananabik dahil sa mga katotohanang ipinakikita sa akin ng Panginoon, mga bagay na pinaniniwalaan kong Siya mismo ang nagtuturo sa akin, at nagbibigay sa akin ng malaking kagalakan. Gayunman, lubos kong nababatid na maaaring may ilan sa aking mga ginagawa o sa paraan ng aking pagpapahayag na nakapagbibigay ng sama ng loob o nakasasakit sa damdamin ng iba. Ang iniisip ko pa nga ay baka dahil sa ilan sa aking mga salita, may mga taong mawalan ng pagkakataong magtamo ng buhay na walang hanggan. Ang kaisipang ito ay mabigat na pasaning dinadala ko, at lagi kong idinadalangin sa Panginoon na huwag Niyang hayaang mangyari iyon. Dalangin ko na

huwag akong makagawa ng anumang bagay na makapagpapahina ng loob ninuman sa inyo, o maging sanhi ng kalituhan, kalungkutan, katigasan ng puso, o anumang bagay na makahahadlang sa inyong paglapit sa Diyos. Kaya't patuloy ko kayong ipinapanalangin. Idinadalangin ko na patnubayan kayo ng Panginoon at na matagpuan ninyo kay Hesus ang kahanga-hanga at mapagmahal na Tagapagligtas na tunay Niyang ipinakikilala ang Kanyang sarili.

Babaliin ng Panginoon ang ating paglaban habang tayo ay nananatiling nakakapit sa Kanya upang tanggapin ang Kanyang pagpapala. “Bagaman ako’y Kaniyang patayin, gayunma’y magtitiwala pa rin ako sa Kanya.” (Job 13:15) Ito ang pangakong aking pinanghahawakan. Ito rin ang isa sa mga bagay na lubos kong pinahahalagahan habang binabasa ko ang aklat na ito. Maaari sana akong magsabi, “Salamat sa Iyo, Diyos, sapagkat hindi ako katulad ng mga taong ito.” Ngunit alam kong taglay ko rin ang kakayahang gawin ang kanilang ginawa. Malinaw kong nakikita na kung walang magbabago sa atin, maaari rin nating ulitin ang parehong pagkakamali. Maaari nating gamitin ang mga katotohanang ating natutuhan upang itaas ang ating sarili, at sa huli ay mawalan ng saysay ang mensaheng ipinagkatiwala sa atin. Ang kaisipang ito ay labis na nakababagabag sa akin, sapagkat malinaw ko itong nakikita. Kapag sinasabi kong ‘tayo,’ hindi ko layuning makasakit o makapagbigay ng paghatol sa sinuman. Marahil ay mas nararapat kong sabihin na ‘ako,’ sapagkat una kong tinutukoy ang aking sarili. Ngunit patuloy akong kumakapit kay Hesus. Alam kong ako ay Kanyang anak, at anak din ng Ama sa pamamagitan ni Hesus. Alam kong mahal Niya ako. Alam kong inaalagaan Niya ako. At alam kong gayundin ang Kanyang pagmamahal at pag-aalaga sa bawat isa sa inyo.

Habang papalapit tayo sa Pentecostes, at patuloy nating binibilang ang Omer hanggang sa araw na iyon, na ilang linggo na lamang ang

nalalabi, ito ang panahon upang saliksikin natin ang ating mga puso. Ito ang panahon upang ituwid natin ang mga bagay na kailangang ituwid at makipagkasundo sa ating mga kapamilya kung saan ito ay kinakailangan. Marami sa atin ang labis na nasasaktan dahil ang ilan sa ating mga kapamilya ay walang interes sa mga katotohanang ating pinaniniwalaan. Masakit para sa atin na tayo ay inilalayo nila o itinataboy. Gayundin, may mga tao sa iglesia na ni hindi man lamang tayo pinapansin o binibigyan ng pagkakataong maipahayag ang ating saloobin. Sinikap nating makipag-usap sa kanila. Sa aking sarili, marami na rin akong sinubukang kausapin. Ngunit sa halip na makinig, tinalikuran nila tayo, kinutya, at hinamak. Alam nating ang mensaheng dala natin ay mga salita ng buhay, ngunit hindi sila interesado na pakinggan ito. At ang ganitong karanasan ay tunay na nagdudulot ng matinding sakit at pagdadalamhati sa puso.

Noong una kong ibinahagi sa isa sa aking mga kaibigan ang tungkol sa kagandahan ng katotohanan hinggil sa bugtong na Anak ng Diyos, napansin ko ang paraan ng kanyang pagsagot, ang paraan ng kanyang pakikipag-usap, at ang matinding pagtutol na ipinakita niya. Lubha akong napuspos ng kalungkutan. Noon ay nakikituloy ako sa kanyang bahay. Ngunit bandang alas-tres ng madaling-araw, bumangon ako at nagpasyang umuwi. Siyam na oras ang biyahe pauwi, ngunit sa buong paglalakbay ay halos wala akong masabi. Labis akong nabagabag sapagkat alam kong hindi niya tatanggapin ang mensaheng ibinahagi ko. Marahil ay hindi iyon ang pinakamainam na naging tugon ko. Gayunman, hindi ko maitago ang matinding lungkot na aking nadama, dahil batid kong hindi niya ito tatanggapin. Paulit-ulit kong naranasan ang ganitong uri ng kabiguan. At alam kong marami rin sa inyo ang dumaan na sa katulad na karanasan.

Sa kinatatayuan ko ngayon, lubos ang aking pagtitiwala sa Panginoon. Ngunit wala akong pagtitiwala sa aking sariling kakayahan. Gayunman, alam kong magkakaroon ng 144,000. Magkakaroon ng nalabi, mga taong mananatiling tapat sa ating Panginoon. Naniniwala

ako na kayo ay mapapabilang sa kanila.

Kaya, maraming salamat sa inyong pakikinig. Talagang hinihikayat ko kayong basahin ang aklat na [1888 *Re-examined*]. Naghanda rin ako ng bersiyong audio nito, sapagkat nakita kong makatutulong iyon upang maging mas madali para sa marami sa inyo. Alam kong abala ang ilan sa inyo. Kaya kung mapakikickingan ninyo ang audio, kahit paano ay mas madali ninyong mauunawaan at mapagninilayan ang mahahalagang paksa na nilalaman nito, sapagkat tunay na napakahalaga ng mensaheng ito. Gayundin, hinihikayat ko kayong basahin ang aklat na *The Knocking at the Door*. Sa anumang dahilan, ang mensahe ng aklat na ito ay naging napakalinaw sa aking isipan. Nakikita ko ito ngayon sa paraang hindi ko pa kailanman nakita noon. Naniniwala akong ang Panginoon ang siyang umakay sa akin upang pagtuunan ito ng pansin sa panahong ito.

Kaya ipinapadala ko sa inyo ang aking pagmamahal sa Espiritu, at idinadalangin ko na pagpalain kayo ng Diyos habang kayo ay patuloy na nag-aaral at naghuhukay ng mga mahahalagang katotohanan. Dalangin ko na makarating tayo sa Pentecostes at tanggapin ang pagbubuhos ng Banal na Espiritu. Maraming salamat sa inyong mga pagpapalakas ng loob at mga panghihikayat sa akin. Ngayon ay luluhod ako upang manalangin, at hinihikayat ko kayong sumama sa akin sa pananalangin.

Pangwakas na Panalangin:

Ama naming nasa langit, nagpapasalamat ako sa Iyo sapagkat nagkaroon kami ng pagkakataong pag-aralan at tingnan ang mga bagay na ito. Nais kong ibahagi sa aking mga kapatid ang lalim ng mga bagay na aking nadarama sa kasalukuyang panahon. Hindi ko nais na ipakita ang aking sarili na para bang palagi akong patuloy na sumusulong nang walang pag-aalinlangan. Sa halip, ako ay huminto at malalim na nagmuni-muni habang pinag-aaralan ko ang mga bagay

na ito, at alam kong ito ay isang mabuting bagay. Alam ko na darating ang mas matitinding pagsubok, ngunit batid ko rin na kailanman ay hindi Mo kami iiwan at hindi Mo kami papabayaan.

Dalangin ko lalo na para sa mga nakikinig ngayon, nawa'y ipadala Mo ang Iyong Espiritu sa kanila. Tulungan Mo sila, tulungan Mo ang kanilang mga pamilya, tulungan Mo sila sa kanilang mga trabaho, at tulungan Mo sila sa kanilang pag-aaral. Bigyan Mo sila ng kapanatagan ng loob at kalakasan. Ingatan Mo sila laban sa mga panlililalang ng kaaway. Bigyan Mo sila ng karunungan upang malaman kung saan sila dapat pumunta at kung ano ang dapat nilang gawin. Nawa'y magising sila tuwing umaga na may kagalakan sa kanilang mga puso, sapagkat nauunawaan nila ang napakagandang katotohanang kanilang natutuhan. Nawa'y manatili silang may pusong mapagpasalamat sa lahat ng panahon.

Bigyan Mo kami ng mga pagkakataong makapagbahagi. Akayin Mo kami patungo sa mga taong naghahanap, mga taong nagnanais ng liwanag at sabik na matagpuan ang katotohanan. Nagpapasalamat ako sa Iyo sa pakikinig sa panalanging ito. Ito ang aming dalangin sa pangalan ni Hesus. Amen.

Pangwakas na Pananalita:

Maraming salamat sa inyong lahat. Isang malaking kagalakan ang makapagbahagi sa inyo. Dalangin ko na kayo ay mapalakas at mapalakas ang inyong loob, kahit na maaaring tila ako ay naguguluhan sa aking mga sinasabi. Hindi nawala ang aking pagtitiwala. Nananalig ako na gagabayan tayo ng ating Panginoon. Nagpapasalamat tayo sa mensaheng ipinahayag nina Waggoner at Jones na nagmulat sa atin upang muling bumalik sa ating Bibliya at makita ang kagandahan ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Pagpalain nawa kayo ng Diyos. Magkita tayong muli sa susunod na pagkakataon

1888 AT LAODICEA

Ang presentasyong ito ay nagbibigay ng pangkalahatang pagtalakay sa dalawang aklat, 1888 Re-examined nina Elder Robert Wieland at Donald Short, at The Knocking at the Door ni Robert Wieland. Kasama rito ang ilan sa personal na paglalakbay ng tagapagtanghal sa pag-unawa at pagpapahalaga sa mga mensahe ng mga aklat na ito, pati na rin ang kanilang kahalagahan at kung paano ito nauugnay sa iglesya ng Laodicea, ang huling iglesya na binanggit sa aklat ng Pahayag.

Sa pinakapuso ng mensaheng ito ay ang pagpapahayag ng katotohanan tungkol sa poot at pagtutol ng tao laban kay Kristo at sa Kanyang Ama. Ang kasalanang ito ay kinakailangang aminin, pagsisihan, at talikuran. Ang kasalukuyang pananaw ng mga Adventista tungkol sa mga tipan at sa ebanghelyo ay hindi nagpapahintulot na maipataw at maisagawa ang lunas para sa kalagayan ng Laodicea.

Pakinggan nating mabuti ang sinasabi ni Hesus sa iglesya ng Laodicea at isapuso natin ito, upang hindi tayo maitakwil mula sa Kanyang bibig.